

תון ?! אמר בגאווה, "לא הרשה רצח ילדים... הוא נסתייע בעיתונאי צרפתי ששטה באותה מסבאה, שהתקרב והסביר : "צדקת. עד היום אני זוכר את 25 לדצמבר 1933. ליל המר... הייתי עד לצייד שערכו אנשים על חברים על שהעז לרצוח תינוק... ועורכי הצייד הזה

כאשר סירבה הממשלה להכיר בהחלטת הקונטלה האחרונה לאשר את סרטסה כראש השבט, יצרה מצב מסוכן, כיוון שהמועמד לראשות השבט מתאים ומוכשר לתפקידו. התוצאה : רגשות מרירות ואי-אמון מצד השבטים הרואים כי ראשות השבט הוקרבה

כפומבי בכינוסי מחאה ומקדיש הרבה זמן למשא ומתן עם אישים בעלי השפעה, הוא נוהג בוהיות, אינו מרבה להתערב בענייני הבאמאנגואטו, בהתאם להוראות הממשלה הבריטית.

אפריקה תמורת חלום. 1100 לירות

סרטסה חמה היה סטודנט למשפטים ב' לונדון. מלבד זאת היה ראש שבט כושי, הבאמאנגואטו, החונה בבצ'ואנלנד (הנמצאת צפונית לאפריקה הדרומית) והמונה כמה רבי בות (לפי אומדן מקטין : 20 אלף, לפי אומדן מגוים : 80 אלף) לבנה ונוצריה, רות, לאשה, נערה אנגלית, עלה על עמודיהם הראשונים של העיתונים, הפך דמות בינלאומית.

דניאל מלאך, ראש ממשלת דרום אפריקה הדרוש את הפרדת הכושים ובין היתר, הרים זעקה, תבע את מניעת החזרתו של סרטסה לשבטו. הוא חשש מהרושם שאשת ראש שבט לבנה תעשה על הילידים שהוא מדכאם. לפתע נמצא לו עוזר : דודו של סרטסה, העוזר טשקדי, ששלט משך 23 שנים על בני הבאמאנגואטו, מאז מותו של אביסרטסה, אף הוא סרב להכיר בנישואי בן-אחיו, ראש השבט החוקי, לאשה הלבנה.

הממשלה הבריטית הטילה על משרד המר שבות לפתור את הסכך. הפתרון : סרטסה הוגלה מארצו, לא הורשה להתיישב בה. אולם נתיניו מרדו בודו טשקדי, תבעו את סילוקו, ביקשו את החזרתו של סרטסה. ה' תוצאה : גם הדוד, טשקדי, גלה מארצו, יושב כיום, כבן-אחיו, בלונדון.

"אני אוהבת את החום." מאחורי דלת צבועה ירוק הדחוסה בין מחסן מנועים לדוכן עיתונים גרה משפחת חמה בת שלוש הנפשות - רות, סרטסה, והתינוקת ג'קלין. חיה של רות חמה היו נוחים יותר בסרו' בה, בירת ארצו של בעלה. שם גרה בבית נאה, נסתייעה בחמשה משרתים. בלונדון היא גרה בבית מרהט, קטן ושכור, נעזרת בעז' זרת בית אחת.

סרטסה מוביל את אורחיו דרך הפרוודור הצר לחצר האורחים, שאינו מלכותי כלל : שלוש כורסות, שלוחן, ארבעה סאווט, ארון ספרים. על הכוננית שרון ומספר מאפרות. ההוכחה היחידה לכך כי ראש שבט אפרי-קאי גר בבית היא תמונת אבי וסב סרטסה, המפורסם כחמה השני, גדול שליטי אפריקה. אך ימיה של רות מלאים בעיסוקיה עם התינוקת הגדולה במהירות והגאה בדיוקנה החום ושערותיה החום-מקורזלות. היא חיה בשתי עגלות ילדים. אחת מהן עומדת, דרך קבע, על הגג ומאפשרת שינת בוקה, באייר הצה, לגיקי הקטנה. הייתי מאד רוצה שתהיה לנו גינה, אומרת רות "אני מתגעגעת לאפ' ריקה ולחיים החפשיים. אני אוהבת את החום."

ארוחת הבוקר מתרכזת סביב התינוקת. רות וסרטסה מסתפקים בקפה אך גיקי מתגברת

רות, גיקי וסרטסה חמה מלבד בית ומכונית, אשה לבנה

לא היו אנשי המשטרה, הם היו אנשי העולם התחרון!" המבוקש סחב אשה. אותו יליה, כשעה אחת עשרה, נכנס אדם אחד לברא קטן שברחוב פונטיין, כשהוא מחפש את עקבותיו של חבר למקצוע. זה היה סידור חשבון באגלי למדי. החבר המבוקש סחב את האשה של המבקש. הוא מצא אותו. גונבי-הלכות ניצב ליד הברא, ששה מכוסו. רק ראה אותו הנכנס, שלף את אקדוחו וירה. הכדור לא פגע במ' בוקש, אך חזר לרקתו של ילדו בן השלוש שעמד ליד אביו, שהרכין את עצמו לנשקו, והרג אותו במקום.

דומייה כבודה ירדה על העולם התחתון של מונטמארטר. דממה זו נמשכה כשעה. אחר כך הופסקו כל העיסוקים. למרות ליל המולד, יליה בו פורחים העסקים ברובע, נשתתק הכל. זירי הבארים, הבקנות, הצריפים, המ' כנאות הסתומים, המלונות החשוכים והמפוק' פקים החלו יוצאים, משתרכים לאורך הקירות ומתפורים ברחובות הצרים. היה זה שאון אדיר של סוליות על פני מרצפות הרחוב, לחש עצום של פיות, של מלה אחת שנמסרה מפה לאוון : "סטיפאני, הרוצח, נידון למוות." משך פחות משעה פסק העולם התחתון את פסק דין המוות על רוצח הילדים ומאיש לאיש עברה ההולאה : "מי שיגלה עקבותיו יקבל פרס. העצירו הלאה, חברים!"

ראש אדם מת. השמועה עשתה לה כנפיים. כל מונטמארטר השקיפה מבעד לחלונ' גו. הדבר הגיע גם לאוני משטרת הרובע וזו החלה זזה, שואלת את עצמה אם אין מחוברה להסדיר את משפט הצדק, אבל העולם התח' תון שיגר קריאה למשטרה : "אל תונוו ! אל תתעברו !"

המשטרה לא התערבה. היא הבינה כי יהיה זה מיותר ובלתי יעיל וכי משפט הצדק יבוצע. סטיפאני ידע כי גבע פרס עבור ראשו. הוא ידע, כי אין לו מנוס. הוא נשא על כתפיו ראש של אדם מת. הוא ניסה, אף על פי כן, פנה אל נאמניו. הם הפכו לו גבם ולא דיברו. פנה על הקורסיקאים, עמיתיו מן האל, מן הכפר. הם סרו ממנו מבלי לומר מלה. הוא הבין כי אין איש עמו. הוא פגע בחוק היחיד הקיים בשטח שמחוץ לחוק.

הוא חזר לבית מלונו, הדל להסתרה, המשיך לחיות כשם שחי תחילה, יצא הרחובה, סר למסעדה, נכנס לחנות הטבק, שב לבית המלון ושכב לישון. כך חיכה לביצוע פסק הדין. חיכה, כי ידע שיבוא.

הנוהג בעולם זה הוא שאין להסתגר בחדר ויש להשאיר תמיד את הדלת פתוחה למחצה, בלתי נעולה על מנעול. כך עשה גם סטיפאני. אבל שופטיו הותירו לו את היליה. הוא נרצח ברחוב, שלושה ימים לאחר מכן, בקרבת מקום לברא שברחוב פונטיין, בו נרצח הילד בן השלוש. ואו נתקימה הלוויית הילד הנרצח : ארבעה עגלות עמוסות פרחים נסעו אחרי ארונו וגדולי העולם התחתון צעדו בקצב אבליים, לבושי שחורים, כשמאחוריהם צבא נתיניהם ואורחיהם.

לגונחות הפוליטית, הויהור למלאן הדרום-אפ' ריקאי, מתעב הכושים. כך יצא שטשקדי, שהצטיין בקידום שבטו ופיתוחו הכלכלי והתרבותי בימי היותו עוזר, ובן-אחיו סרטסה שהיה יכול למלא את תפי' קידו בייעילות רבה, הודחו שכסם, הגילו לאנגליה ומתגעגעים לביהם שנמסר לשלטון בריטי ישיר, הדולג בכך, על ראש השבט המתחנך בין השליט הזר לעמו.

צרפת

"הרוצח נידון למוות"

תעלת לאמנש מפרידה בין אנגליה לצרפת. זוהי הפרדה גיאוגרפית והיא הצילה לא פעם את האנגלים מפלישה, כותב סופר העולם הזה בפאריס, גבריאל דנון. אבל בין אנגליה לצר' פת קיימת הפרדה הרבה יותר עמוקה ורחבה מאשר התעלה המפורסמת. זוהי הפרדה שב' מנטליות, שבהשקפת עולם ובאורחי חיים. באנגליה למשל, שלטת ממשלה שמאלית והמלך נוסע במרכבה רתומה לששה סוסי מוויאזן. בצרפת אין מלך, בצרפת יש נשיא, שהוא חבר המפלגה הסוציאליסטית, ואילו במדינה שלטת ממשלה ימנית. אם באנגליה זרקו את אוסקר ווילד לבור כלא, הרי בצרפת מרימים על נס ומעריצים את ז'אן קוקטו. באנגליה מוסדרת התנועה של המכוניות לצד שמאל, בצרפת לצד ימין. הסמל של אנגליה הוא אריה הדומה לפעמים לבלודג, הממל של צרפת הוא תרנגול, המוקף תמיד בתרנגו' לות.

למשטרה אין דאגות. אבל מדהים הדבר כיצד הזדהו שתי המדינות בצמאון לדם טרי וצעיר. כך ארע שבמשך שבוע ימים, בין שבת אחת לשניה, ועל שטח המשתרע בין שתי הערים הרחוקות זו מזו 125 ק"מ בלבד, נרצחו שתי נערות רכות : כריסטיאן ביטשר בת שמונה וברנדה גודארד בת שש. הילדות נחטפו, נאנסו ונרצחו. סקוטלנד יארד פתח בחקירה אך הרוצחים עדיין מתהלכים בני חורין.

המגפה עברה לצרפת ובמשך שבועיים נחי טפו כמה ילדים, אך כולם, מלבד אחד, הוחזרו על ידי שוחרי הדם הצעיר, שכליותיהם ייסרו אותם ברגע האחרון, כטרם יפיקו את זממם. אבל יאן ביסטיס קלמנט, בן השלוש וחצי, לא הוחזר. הגופה הקטנה גלתה במבואות אחד הבתים שבפסג' קראשר. גם כאן לא הצליחה המשטרה לגלות את הרוצח. רוגוה וזעם אחזו את הציבור באנגליה ובצרפת לנוכח רצח התינוקות.

אפילו העולם התחתון של פאריס הביע את מחתו. אמר טוטו, אחד מבחורי הפקר הידועים, לגבריאל דנון : "המשטרה והמשטר מספלים בנו. דאגות אחרות אין להם כנראה... כמים משכרים, מטבע מזויף, טרנסקציות מפוקפקות, זונות בלתי מוגדרות... מסכים, שמנוקרת מבט של אנשי החוק, כל זה אינו חוקי ביותר... אבל בינתיים רוצחים את היל' דים של המדינה. אתה יודע מה פירוש היל' דים ? זהו העתיד של כולנו, אנשי כל העור' למות ואפילו התחתון..." הוא שפך כוסית לגרונו : "העולם התח'

למרות שטשקדי, ששלט כעוצר בלבד וויתר על כל זכויותיו לכס ראש השבט, לא נודע הדבר לעמו, שאינו יודע כמו כן על חשש ממשלת בריטניה ששיבתם של בני חמה כאזרחים פשוטים תעורר מהומות.

כתוב טשקדי : "שמחתי לקראת הקונטלה, מאז בכך ניתנה לי ההזדמנות הראשונה, מאז גלותי, לומר את שלי בפומבי בפני בני עמי ולפור את כל אי-ההבנות. אני עדיין מחכה להזדמנות זאת, או כלום חושבת הממשלה הבריטית.

למרות שטשקדי, ששלט כעוצר בלבד וויתר על כל זכויותיו לכס ראש השבט, לא נודע הדבר לעמו, שאינו יודע כמו כן על חשש ממשלת בריטניה ששיבתם של בני חמה כאזרחים פשוטים תעורר מהומות.

כתוב טשקדי : "שמחתי לקראת הקונטלה, מאז בכך ניתנה לי ההזדמנות הראשונה, מאז גלותי, לומר את שלי בפומבי בפני בני עמי ולפור את כל אי-ההבנות. אני עדיין מחכה להזדמנות זאת, או כלום חושבת הממשלה הבריטית.

טשקדי חמה ועתונאי בריטי ליד מדורה לילית, החלטה חשאית

כי כל ראש שבט מתפטר צריך לגלות מאר' צו ?" הקהל הבריטי, הער לבטיות מושבותיו הי' הולכות ומצטמצמות, נוטל חלק רב בהיכרות על בעייתם של סרטסה וטשקדי, מביע דעות חיוביות ושליליות. אולם הדעה המקובלת היא : בני הבאמאנגואטו רוצים בשיבתו של סרטסה בכל מחיר, אפילו יותר על כס ראש השבט.

על דיסה, ביצה, קותלי חזיר, לחם וחמאה. אחר שסרטסה בן השלושים יוצא למכללה, להמשך בלימודי המשפטים שלו, נשארת רות עם עוזרתה, יוצאת לערוך קניות. אחר הצה' רים היא מתיילת עם התינוקת בגן, שוב אינה נתקלת במבטי סקינים, שהתרגלו כבר למש' פחת חמה. שנת גלות בלונדון ריככה את מרירות ראש השבט ואשתו. למרות שהוא עדיין מופיע